

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCCX. ad annum MLXXIII.

Parisiis, 1644

Conciliabvlvm Romanvm, Qvo Per Leonem Antipapam, Et Sedis apostolicae inuasorem schismaticum, Benedictus papa V. exauctoratur, & Hamburgum relegatur anno Domini DCCCCLXIV. sub Ottone & Nicephoro

...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15625

constitutiones decernuntur. Quibus peractis discessit ab Vrbe imperator; sed Dei vindicis pœnam non euasit: nam ob sacrilegium quod hac in re commiserat, tanta exercitum eius, vt habet appendix Reginonis, pestis & mortalitas inuasit, vt vix sanus quis a mane vsque ad vesperam, & a vespera vsque ad mane se victurum speraret.

Benedictus
martyr.

Benedictus obiit in exilio anno Domini 965. titulo ac honore martyrii condecoratus instar Pontiani & Martini pontificum, qui ob gloriosam Christi confessionem pro nomine eius exilium aliasque iniurias ac contumelias sustinuerunt. Ossa eiusdem Benedicti, Ditmaro apud Reginonem attestante, Romam relata fuerunt. Hunc scriptorum alii velut iniuste intrusum omittunt, alii Leoni schismatico & antipapæ eundem anteponunt; sed vtramlibet harum sententiam tuentes falluntur. Nam ex iis quæ supra dixi manifeste constat, Leonem nunquam nisi pseudopontificem & antipapam fuisse, indignum qui nomine pontificio condecoratus in numerum eorundem referatur.

Benedictus
a quibus-
dam chro-
nographis
e numero
pontificum
male eximi-
tur.

2 CONCILIABVLVM ROMANVM,

*QVO PER LEONEM ANTIPAPAM, ET SEDIS
apostolica inuasorem schismaticum, Benedictus papa V. exau-
toratur, & Hamburgum relegatur anno Domini DCCCCLXIV.
sub Ottone & Nicephoro Phoca imperatoribus.*

ANNO
CHRISTI
964.

Luitprand.
lib. 6. c. 11.

RESIDENTIBVS itaque domino Leone summo & vniuersali papa in ecclesia Lateranensi, nec non & imperatore sanctissimo Ottone, & episcopis Romanis, Italicis, a Lotharingia & Saxonia archiepiscopis, presbyteris, diaconis, omnique Romanorum plebe, quorum nomina superius adscribuntur, aduenit Benedictus apostolicæ sedis inuasor, eorum qui se elegerant manibus adductus, pontificalibus vestibus indutus. Quem Benedictus cardinalis archidiaconus tali est sermone aggressus: Qua tibi auctoritate, quave lege, o inuasor, hæc pontificalia indumenta usurpasti, superstite hoc præsentem domino nostro venerabili papa Leone, quem tu nobiscum, accusato & repro-

ANNO
CHRISTI
964.

bato Ioanne, ad apostolatus culmen elegisti? Num inficiari potes, præfenti domino imperatori iuramento promiffisse, nunquam te cum ceteris Romanis papam electurum, aut ordinaturum, absque illius filiique sui regis Ottonis consensu?

Benedictus respondit: Si quid peccaui, misere mini mei. Tunc imperator, effusus lacrymis, quam misericors esset ostendens, rogauit Synodum, ne Benedicto præiudicium fieret: si vellet, & posset, ad interrogata responderet; quod si non posset, aut nollet, ac se culpabilem redderet, tamen pro timore Dei misericordiam aliquam inueniret. Quo audito, ad domini Leonis papæ pedes, ipsiusque imperatoris idem Benedictus concite procidens, se peccasse, seque sanctæ Romanæ sedis inuasorē esse acclamauit. Post hæc pallium sibi abstulit, quod simul cum pontificali ferula, quam manu gestabat, domino papæ Leoni reddidit: quam ferulam idem papa fregit, & fractam populo ostendit. Deinde Benedictum in terra sedere præcepit: cui casulam, quam planetam vocant, cum stola pariter abstulit. Post autem omnibus episcopis dixit: Benedictum sanctæ & apostolicæ sedis Romanæ inuasorem omni pontificatus & presbyteratus honore priuamus: ob eleemosynam vero domini imperatoris Ottonis, cuius sumus opera in sedem debitam restituti, diaconatus eum ordinem habere permittimus, & non iam Romæ, sed in exilium destinamus.

Benedictus
papa exau-
toratur.

NOTA.

* *Conciliabulum.*] Hæc acta extant libro 6. capite II. illius auctoris, qui Luitprandus male inscribitur, quique, vt anterioribus capitibus in Ioannem XII. ita & multo magis in Benedictum se iniquum ostendit, & plusquam oportebat (vt testantur scriptores Germaniæ) Ottoni fauit. Non tantum ipse grauiter errauit, verumetiam aliis errandi viam satis amplam aperuit, viuificans, vt ait propheta, eos qui non viuunt, & interficiens qui non moriuntur; dum quos iudicare non potuit Synodus condemnatos abiicit, & quem alio viuente ipsa eligere non potuit, nec debuit, Leonem VIII. velut legitimum colendum exhibuit. Apud Gratianum inconsiderate nimis hæc aliaque his similia tractantem distinctione 63. sub nomine & titulo huius Pseudosynodi Romanæ Canon 23. reperitur, quo profitetur Leo pseudopapa octauus eius nominis, se de electione Romanorum pontificum, aliorumque episcoporum imperii, idem ius eandemque po-

An Luit-
prandus
huius Con-
cilli acta vi-
derit, & v-
fus eis fue-
rit.

Ezech. 13.

Ius eligendi
episcopos
Germaniæ
nullus pon-
tifex Caro-
lo vel Otto-
ni magno
concessit.

testatem Ottoni imperatori concedere, quam facultatem Hadria-
nus secundus Carolo imperatori olim per priuilegium attribuerat.
Sed cum supra in notis ad vitam Hadriani II. copiose ostenderim, to-
tum illud quod de iure eligendi & inuestiendi episcopos Carolo im-
peratori concessio Sigebertus in gratiam Henrici imperatoris scri-
psit, fabulosum esse commentum. Iisdem rationibus detegitur im-
postura huius priuilegii, quod Gratianus per Leonem octauum Ot-
toni imperatori collatum suo more fabulatur. Cum enim ad exem-
plum Hadriani hanc gratiam imperatori a Leone fuisse concessam
scribat, nihil illi collatum profitetur, quoniam Hadrianus, vt supra
probaui, horum iurium nihil Carolo vnquam obtulit. Quæ si non
sufficiant, addimus alia adhuc esse plura, quibus eadem constitutio
manifestæ falsitatis arguitur. Primum illud, quod Otto iam supra a
Ioanne XII. imperator consecratus, hic rex atque patricius consti-
tuatur; quasi cum imperio non fuerit eidem regia & patricia potestas
concessa. Præterea quod illic in fine legitur, vt vltimo afficiatur sup-
plicio, si quis eius constitutionis transgressor inueniatur; quantope-
re autem illud a Romanorum pontificum constitutionibus, quarum
violatoribus irrogatur non pœna mortis, sed anathematis dumtaxat,
vel suspensionis, aliaque ecclesiastica censura, abhorreat, quif-
quis harum pauculas legerit, facile intelliget. Adde ad extremum,
etiamsi hæc constitutio vere contigisset, nullius tamen roboris esset,
quod non e legitimo papa, sed schismatico quodam pseudoleone &
antipapa promulgata fuerit. Simili censura perstringatur illa con-
stitutio Leonis VIII. apud Crantzii metropolim libro 4. cap. 10.
recitata, qua profitetur ipse pseudopontifex se Ottoni imperatori
restituere, quæcumque ipsum Romanum occidentale imperium an-
te hac possedisset, atque ecclesiæ Romanæ donasset. Imposturam illius
deteges, si promulgatæ constitutionis tempus cum tempore adue-
nientis Ottonis in Urbem conferas, & si nomina subscriptorum epi-
scoporum, cum nominibus episcoporum eorum qui Romano Con-
ciliabulo sub Ioanne XII. interfuerunt compares. Item ex eo com-
mentitiam fuisse probaueris, quod profiteatur se etiam restituere ea
quæ Romana ecclesia dono acceperat a Iustiniano, qui Siluerii & Vi-
gilius persecutor potius quam remunerator existens, ne vnâ qui-
dem glebam Romanæ ecclesiæ contulisse alibi legitur. Sicut ergo
præcedentes constitutiones probantur excogitatæ & effictæ ab iis
qui tempore schismatis ipsis schismaticis imperatoribus adhærebant,
ita probabile est, hanc constitutionem ab iisdem excogitatam esse.
*Sed Deo gratias, anno 964. ait Baronius, quod impostor insulsus, ine-
ptus, stolidus talis extiterit, qui adeo affectata mendacia vestire nesciuit;
sed opprobrio sempiterno nudata deridenda reliquit.*

An Leo
VIII.
dona Ro-
manæ ec-
clesiæ col-
lata resti-
tuerit?